

Парижката консерватория, 1886 получава „Римската премия“, следъ което живѣе продължително въ Италия. За комическата си опера „Le Florentin“ получава втора държавна премия (по конкурсъ, обявенъ отъ „Комическата опера“), отъ 1880 — професоръ по хармония и композиция въ консерваторията. Освенъ горната, Л е писалъ още една опера — „Velleda“, както и много пѣсни — нѣкои отъ които („Умиращиятъ поетъ“, „Пѣсенята на свечеряването“, „Ламенто“, „Младата робиня“ и др.) сж били на времето много популярни въ Франция.

Льосюйоръ, Жанъ Франсуа — Les-sueur, Jean François — виденъ компонистъ и значителенъ музикаленъ писателъ, род. 15 февр. 1760 въ Дрюка-Пресие при Абевилъ, умр. 6 окт. 1837 въ Парижъ, 7-годишенъ постъпва хористъ въ катедралитъ на Абевилъ и Амиевъ, самоуе по теория; следъ кратко пребиване като капелмайсторъ въ Сецъ (катедралата), получава мѣсто на помощникъ такъвъ въ Парижката капела „Св. Инокенти“. Тукъ учи известно време теория при абатъ Роцъ. 1781—83 го виждаме първи капелмайсторъ въ Дижонската и Лурската катедрали — за да се върне 1884 пакъ въ Парижъ, като първи капелмайсторъ на „Св. Инокенти“ и, следъ две години — на Notre-Dame de Paris (Парижката Св. Богородица). Въ тази си служба той започва една извънредно плодотворна творческа дейность, компонирайки мотети, меси и др. църковни творби съ оркестъръ, въ които прокарва известни свои разбирания (въвеждане увертюра къмъ меситъ и др.) — нѣщо, което му спечелва много почитатели, но и много врагове. Последнитъ винули Л., че внася въ църковната музика свѣтски, театрални елементи. Своитъ разбирания той излага и защитава въ писанията си: „Essai de musique sacrée, ou musique motivée et méthodique“ (1787) и „Exposé d'une musique une imitative et particulière à chaque solennité“. Поради намаляване състава на оркестра, и всѣкакви неприятности, въ връзка съ неговото новаторство, бива принуденъ да се оттегли отъ поста си. Оргорченъ и отъ отхвърлянето на операта му „Телемахъ“ отъ

дирекцията на „Голѣмата опера“ — напуца Парижъ, и се осамотва въ имението на единъ свой приятелъ въ Шампини, дето се отдава всецѣло на творческа дейность. 1792 се връща въ Парижъ, и вече успѣва да бждатъ поставени на сцената на театръ „Файдо“ (Faydeau) тритъ му опери: „Вертепъ“ (1792), „Павелъ и Вергиния“ (1794) и „Телемахъ“ (1796) — съ голѣми успѣхъ, което му създава име на драматически компонистъ, и бива назначенъ за инспекторъ на новооснованата консерватория. По причина на недоразумѣния между преподавателитъ, 1802 Л. напуца консерваторията, и прекарва въ голѣми лишения до 1804, когато бива назначенъ отъ Наполеона за неговъ дворцовъ капелмайсторъ — което му открива наново възможность за широка творческа и практическа музикална дейность. Драматическата му творба „Бардитъ“ бива изпълнена съ блѣскавъ успѣхъ, спечелва му голѣмитъ почитания на Наполеона, и Л. пише една меса и едно „Те Дуемъ“ за коронацията. Следъ реставрацията бива назначенъ за композиторъ на кралската капела и кралски оперенъ капелмайсторъ, а 1817 — призованъ наново като професоръ въ консерваторията. Следъ юлската революция (1830) напуца службата и се оттегля на спокойствие въ Шайо при Парижъ. Освенъ горнитъ опери, Л. е писалъ и следнитъ: „Тиртея“, „Артансерксъ и Александъръ въ Вавилонъ“, 3 дивертисмента, множество меси, нѣколко оратории, мотети и други композиции, писани при разни случаи. Отъ писателскитъ му трудове най-важенъ е: „Бележки върху мелопеята, ритмопеята и главнитъ черти на старата музика“. Освенъ това, заедно съ Меюлъ, Лангле, Кофекъ и Кателъ, е единъ отъ авторитъ на „Основни начала на музиката“ и на „Солфеджи“ на консерваторията.

Льо Флемъ, Полъ — Le Flem, Paul — компонистъ, род. 18 мартъ 1881 въ Лекардю, ученикъ на Лавинякъ, д'Енди и Албертъ Руселъ въ „Скола канторумъ“ и консерваторията въ Парижъ, писалъ: една симфония, единъ симфонически „Триптихонъ“, една соната за цигулка и пиано, една фантазия за пиано и оркестъръ, хорови и солови пѣсни и др.